

Oppimispäiväkirja

Viivi Väisänen
ZAWP, Bilbao

Matka Bilbaoon, ensimmäiset päiväkirjamerkinnot

2.4.2024

Lähdin kohti Helsingin lentokenttää noin klo 3.40. Heräsin jo ennen kolmea, enkä saanut innostukseltani nukuttua kuin puolitoista tuntia. Munichin lentokentälle saavuttuani juoksin hiki hatussa Bilbaoon lähtevän lennon portille. Lentoni oli myöhässä, ja vaihtoaika oli tiukka. Ehdin kuitenkin perille, ja lento Bilbaoon oli paljon mukavampi. Taivaalta oli kivaa katsella hienoja vuorimaisemia. Lopun turbulenssistakin selvittiin vain lievällä ahdistuksella.

Bilbao yllätti minut koollaan. Tiesin että kaupunki on melko suuri mutta ajaessani kohti majoituspaikkaa se yllätti kuitenkin. Kevät oli jo pitkällä, mukavan lämmin ilma ja vihreys olivat mukava vaihto suomen talviolosuhteiden rinnalle. Majoituspaikka yllätti minut täysin kauneudellaan, odotin pahinta ja sain kaikkea muuta. Asunto on kaunis, ja oma huoneeni ja kylpyhuoneeni ovat erittäin mieluisia. Söin ja nukahdin, herättyäni kävin kaupassa ja kävelin hieman lähikatuja pitkin. Kaupunki on kaunis, mutta tänä päivänä en jaksanut sen enempää seikkailla. Huomenna käyn esittäytymässä työpaikalla, minua ei jännitä mutta on mielenkiintoista nähdä paikka josta en juurikaan tiedä mitään.

3.4

Tänään kävin tutustumassa työpaikalla. Paikka vaikuttaa mukavalta, en osannut odottaa mitään koska tietoni paikasta olivat vähäiset. Ihmiset ottivat minut hymyillen vastaan, ja näyttivät minulle paikkoja. Joimme kierroksen jälkeen kahvit ja juttelimme elämästä, tuntui kuin olisin tuntenut työkaverini jo pidemmän aikaa. Minulla on hyvin tervetullut olo, odotan innolla että pääsen aloittamaan työt.

Työtehtäviä, opittuja asioita

Ensimmäinen työni oli tehdä posterit second hand- tapahtumaa varten. Ongelmana alussa oli kielimuuri. Työpaikallani oli yksi ihminen joka puhui sujuvaa englantia, eikä hän ollut aina paikalla. Kun minulla oli kysyttävää posteriin liittyen, kommunikointi oli haasteellista. Vaikkakaan en ollut aivan varma millaisen posterin he halusivat, pystyin toteuttamaan muutaman eri vaihtoehdon, joista yksi oli heille mieleinen.

Sain posterin tehtyä, mutta minua jäi hieman vaivaamaan, koska en usko antaneeni heille parasta osaamistani. Ongelmaksi koitui se, että posterit olivat mainos kirpputori tapahtumaan,

joten posterin on tarkoitus luonnollisesti sisältää tietoa tapahtumasta. Kun yritin kysellä työpaikalla mitä tietoja he haluavat lisätä, kukaan ei oikein osannut sanoa. Jouduin siis pyörittelemään peukaloita melko kauan. Sitten kun tietoa alkoi vihdoin saapua minulle, se saapua patkittain useana eri päivänä. Ja tekstiä kertyi todella paljon.

Graafisessa suunnittelussa, sekä mainostamisessa, on tiettyjä sääntöjä, joita ei kannata rikkoa saavuttaaksesi mahdollisimman miellyttävän lopputuloksen. Yksi säännöistä on tekstin määrä, jota ei kannata olla liikaa, jotta mainos on mahdollisimman selkeä. Minua jäi harmittamaan se, etten päässyt työssä parhaaseen mahdolliseen lopputulokseen minusta riippumattomista syistä. Työryhmä oli kuitenkin tyytyväinen lopputulokseen, joten ilmaista mielipiteeni asiasta, työ saatiin päätökseen.

Huomasin saman asian tapahtuvan useita kertoja yrityksessä mainoksia luodessani. Minun ymmärrykseni mukaan on hyvin yleistä, että Espanjassa tietoa lisätään mainoksiin paljon. He ajattelevat päinvastaisesti kuin minulle on opetettu, että suuri määrä tekstiä tekee mainoksesta selkeämmän, koska siinä on luonnollisesti paljon infoa. Tämä ero on mielestäni mielenkiintoinen eri maiden ajattelussa markkinoinnin kannalta.

Mielestäni oli opettavaista nähdä myös toinen ero, joka eroaa mielestäni paljon Suomen työkuultuuriin. Minusta oli mielenkiintoista (ja sillä hetkellä myös ärsyttävää), kun työtä tehdessäni minulle ei annettu tarvittavia tietoja, vaan siinä kului melko kauan. Suomessa harjoitteluissa ollessani, on ollut normi, että kun työ aloitetaan, siihen yleensä on jo kaikki tarvittavat/halutut infot valmiina. Työskentely olikin aluksi hieman stressaavaa, mutta huomattuani saman kaavan toistuva, en enää säikähtänyt sitä. Suomessa ollaan hyvin totuttuja aikataulutamaan jokainen minuutti tehdystä työstä ja tulevista vaiheista, mutta harkassa asiat olivat hieman rennompia tämän suhteen.

Työstin harjoitteluni aikana nettisivuja, joiden tekeminen oli hyvin opettavaista ja ajoittain melko haasteellista. Huomasin työpaikalla, että heillä oli yleensä yksi ihminen yhteen työtehtävään. Tämä koitui haasteelliseksi nettisivuja tehdessä, sillä ohjelmisto oli minulle täysin uusi, ja vain yksi henkilö osasi käyttää kyseistä ohjelmaa. Minusta on tuntunut Suomessa työskennellessäni oman alani parissa, että ihmiset ovat yleensä melkoisia moniosaajia. Näin ei kuitenkaan ollut harkkapaikalla, vaikkakin kaikki työntekijät olivat jonkin tason kulttuuri/media-alan koulutuksen saaneita. Toisaalta tämä oli hyvä asia, sillä se laittoi minut opiskelemaan laajasti uuden ohjelmiston käyttöä, josta on varmasti hyötyä tulevaisuuden työpaikoilla.

Vaikkakin kielimuuri oli alussa haastava, oli se hyvä kielellinen opetus minulle. Lähtiessäni reissuun, osasin Espanjaksi satunnaisia sanoja. Harjoittelun edetessä huomasin, ettei minulle Englanniksi kääntävän työkaverin tarvinnutkaan enää kääntää paljon. Opin ymmärtämään puhekieltä melko hyvin. Kielen puhuminen on yhä haasteellista, mutta osasin kuitenkin tilata kahvin, ja pitää tuntemattoman naisen kanssa kadulla keskustelun tatuoinneista.

Onnistumisia, kohtaamisia

Harjoittelu meni mielestäni kohdallani erittäin hyvin. Alussa uusi työkuulttuuri tuntui hieman kaoottiselta, Suomen hyvin järjestelmälliseen kulttuuriin totuttuani. Onnistuin työskentelyn aikana ratkomaan monta ongelmatilannetta, ja selvittämään monta väärinymmärrystä kielimuurista huolimatta. Uskon, että kommunikaatiotaitoni, sekä ongelmanratkaisukykyni kehittyivät harjoittelun aikana. Minulla on ollut aikaisemmin ongelmia oman mielipiteeni ilmaisussa ammatillisissa tilanteissa. Keskustelimme töissä paljon erilaisista näkökulmista, ja opin ilmaisemaan omia ammatillisia mielipiteitäni paremmin. Yrityksessä kaikki työntekijät olivat kuin perhe, johon minut otettiin mukaan. Hyvässä työporukassa oleminen rohkaisi minua monilta osin. Mielestäni onnistuin hyvin osaksi työporukkaa tulemisessa, ja sain kasvatettua ammatillista verkostoani.

Näin jälkikäteen toivon, että olisin alusta asti rentoutunut sosiaalisissa tilanteissa. Suomen kulttuuri on sosialisoitumisen ja sosiaalisten kanssakäymisten kannalta hyvin erikoinen kulttuuri, joten Espanjan kulttuuri häkellytti minua aluksi. Se miten ihmiset tulevat puhumaan, se miten ihmiset lähestyvät tai katsovat, tuntui aluksi hyvin oudolta. Olin alussa todella hiljainen, ehkä jopa varautunut. Jäinkin jälkeensä miettimään, että toivottavasti en tästä syystä vaikuttanut ihmisten silmään tylältä. Rentouduttuani, uusien ihmisten kohtaaminen oli kuitenkin mukavaa.

Huomasin harjoittelun aikana kädenjälkeni paranevan jokaisen työn kohdalla, ja mielestäni saavutin työssäni hyvin sen, mitä minulta pyydettiin. Mielenkiintoiset keskustelut antoivat minulle työhöni uusia ideoita ja inspiraatiota. Työtehtävieni kautta ymmärsin kuinka tärkeää on tehdä asioita myös oman osaamisalueen ulkopuolella, ja että uutta opetellessa uutta ei tarvitse olla täydellinen.

Päätavoitteenani harjoittelun aikana oli kehittää työelämässä vaadittavia taitoja, sekä vuorovaikutustaitoja. Saavutin tavoitteeni hyvin. Muita asettamiani tavoitteita, jotka mielestäni saavutin:

1. Oppia tapahtumien markkinoinnista Espanjassa
2. Oppia käyttämään alallani tarvittavia ohjelmistoja laajemmin
3. Verkostoituminen
4. Saada toteuttaa grafiikkaa mukavuusalueeni ja totuttujen rajojen ulkopuolella